

Nåd vare med er och frid från Gud, vår Far, och Herren Jesus Kristus!

Bön:

O du ärans konung, Herre Jesu Kriste,
du den förste och den siste,
du som är densamme under alla tider,
hur för oss än åren lider,
pris ske dig innerlig!
Må var själ och tunga
högt ditt namn lovsjunga!

Herre, uppenbara din storhet för oss när du, som är Gud av evighet, kommer till oss för lida en neslig död för att vi skulle få äran att bli Guds barn och ärva himlens salighet. Amen.

Predikotext är episteltexten, Fil 2:5–11.

5 Var så till sinnes som Kristus Jesus var:

6 Han var till i Guds gestalt men räknade inte jämlikheten med Gud som segerbyte, 7 utan utgav sig själv och tog en tjänares gestalt och blev människan lik. När han till det yttre hade blivit som en människa, 8 ödmjukade han sig och blev lydig ända till döden – döden på korset.

9 Därför har Gud också upphöjt honom över allting och gett honom namnet över alla namn, 10 för att i Jesu namn alla knäna böjas, i himlen och på jorden och under jorden, 11 och alla tungor bekänna att Jesus Kristus är Herren, Gud Fadern till ära.

Herre, helga oss i sanningen. Ditt ord är sanningen. Amen.

Dagens tema är: Ärans kung på lidandets väg. Vår text är troligen en urkristen hymn, som beskriver hur Jesus, sann Gud, kom till jorden och blev sann människa, hur han led och dog för våra synder och hur han sedan blev upphöjd. Texten är en sammanfattning av den punkt i vår troslära som vi brukar kalla *Kristi förnedring och upphöjelse*.

Palmsöndagens huvudhändelse är att Jesus kommer ridande till Jerusalem på en åsna. Men är det inte det som beskrivs på första söndagen i advent, då vi sjunger Hosanna, tänker du kanske. Jo, det stämmer bra. Den kyrkliga traditionen tar upp det temat två gånger. Första gången är när det nya kyrkoåret

kommer, och vi hälsar Jesus välkommen till sin kyrka inför advent, när vi bereder oss att fira jul. Advent betyder ankomst. Men hans viktigaste ankomst är när han kommer till Jerusalem för att utföra den uppgift som han sändes för. Nu står vi i porten till den viktigaste händelsen i världshistorien.

Vår text omspannar hela mänsklighetens historia, ja mer än så: den börjar redan före tiden, innan Gud skapade världen. Och den slutar när Jesus kommer tillbaka för att sätta sig på tronen döma alla människor. Därför anger vi som första rubrik i dag:

Jesus är Gud av evighet

”Han var till i Guds gestalt.” Det var inte bara så att han såg ut som Gud. Vi vet ju vem Gud är genom att se Jesus. Han var Gud. För så skriver Johannes (Joh 1:1):

I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud.

Orden påminner om skapelseberättelsen: *I begynnelsen* skapade Gud himmel och jord. På vilket sätt skapade Gud? Genom Ordet: *Gud sade*. Därför skriver Paulus i Kolosserbrevet (1:16): *allt är skapat genom honom och till honom*.

Låt oss se på orden: *genom* och *till*. Vi har i skolan lärt oss att den här typen av ord kallas preposition. I föregående vers finns ännu en preposition: *i honom* skapades allt. *I*, *genom* och *till* är faktiskt hämtade från skapelseberättelsen! Det första hebreiska ordet i Bibeln är *bereshit*. Det sammansätts av två delar: en preposition som kan ha tre betydelser: *i*, *genom* och *till*, och ett substantiv som betyder *begynnelse*, *förstfödd*, *huvud* eller *den främste*. Och precis de här betydelserna ger Paulus i Kolosserbrevet. Vi ska läsa sammanhanget, v 15–18:

15 Han är den osynlige Gudens avbild, förstfödd före allt skapat, 16 för i honom skapades allt i himlen och på jorden: synligt och osynligt, tronfurstar och herradömen, härskare och makter – allt är skapat genom honom och till honom. 17 Han är till före allt, och allt hålls samman genom honom.

18 Och han är **huvudet** för sin kropp, församlingen. Han är **begynnelsen**, den **förfödde** från de döda, för att han i allt skulle vara den **främste**.

Det är utifrån det här som vi i den nicaeanska trosbekännelsen bekänner:

Gud av Gud, ljus av ljus, sann Gud av sann Gud, född och icke skapad.

Jesus har inte blivit Guds Son någon gång under sitt liv, som en del menar. Alltså att Gud skulle ha adopterat honom vid dopet i Jordan eller när han uppstod. Nej, Jesus är Gud av evighet. Han var till i Guds gestalt. Men det stora är att han inte räknade jämligheten med Gud som något segerbyte, som när en rovfågel har tagit ett byte och inte vill att en annan fågel ska rycka det ur dess klor, eller som när en kung har vunnit ett slag och erövrat byte och inte vill avstå från det.

Luther framställer Treenighetens rådslag i sin kända psalm (253, fi 261:5), O gläd dig, Guds församling, där han i den fjärde versen låter Fadern säga:

*Han sade till din ende Son:
Nu vill jag mig förbarma.
Så skynda dit, min käre son,
ge räddning åt den arme
och honom fräls ur synd och nöd.
Befriad från en evig död
låt honom med dig leva.*

Och vad svarade Sonen? Jo, han var lydig. Han underordnade sig. Han visste precis vilket lidande som väntade honom, men han hänvisade inte till sin ställning som Gud. Han sa inte: Men varför just jag? Han sa inte: Men jag är ju Guds Son, varför skulle jag nedlåta mig att bli en människa? Nej, han lydde.

Jesus blev tjänare

utan utgav sig själv och tog en tjänares gestalt och blev människan lik.

I Joh 3:16 heter det: han [Gud] *utgav sin enfödde Son*. Det var Fadern som sände, men Jesus var ju ett med Fadern, så därför kan det också sägas att han utgav sig själv. Han tog en tjänares gestalt, han liknade en människa. Men han var inte i allt som en människa. För

vi människor är syndare, och det var inte Jesus. Han var utan synd. Men när vi ser på honom ser han precis ut som en människa. Hans lärjungar ville bli stora. De tävlade med varandra om vem som skulle räknas som störst. Men då lärde Jesus dem hur vi ska bli stora: genom att tjäna, att göra som Jesus, gå djupast ner i tjänsten och ta på oss de simplaste uppgifterna. Därför sa han också (Matt 20:28):

Så har inte heller Människosonen kommit för att bli betjänad, utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många.

För att bli vår Frälsare måste han ödmjuka sig och lyda. Hebreerbrevet säger att han måste lära sig lära sig lydnad, trots att han var Son. Det var helt onaturligt för honom som var Gud och hade all makt. Han måste klä av sig sin gudomlighet.

Men nu måste jag påpeka en viktig sak: det är inte så att Jesus var fullständigt uttömd på all gudomlighet, så att han under sin jordevandring inte längre var sann Gud. Han lät bli för det mesta att använda sin gudomlighet, fast han hela tiden var sann Gud. Han visade den ibland, som när han uppväckte döda och botade sjuka, eller när han gick på vattnet och stillade stormen med bara några ord. Men när han frestades av djävulen i öknen att förvandla stenar till bröd använde han den inte. Han underordnade sig och tog på sig sin uppgift att bli en svag människa när det gällde honom själv, för han skulle använda sin gudomlighet för att tjäna andra.

Och den allra största uppgiften var att gå vägen ända till korset för oss, och bli hånad och utsatt för den allra största skam och det värsta lidande som människor kan utsättas för. Han blev lydig intill döden på korset. Det var den yttersta tjänsten, som gav ett sådant lidande som vi inte kan föreställa oss. Vi sjunger om den plågan i långfredagspsalmen:

*Kan väl någon plåga här
vara så som Jesu är?*

Den största plågan var nog det att han bar Guds vrede över hela världens synd. Han som inte hade gjort någon synd blev gjord till synd för oss.

Jesus blev upphöjd

I dessa tider, när det ser så dystert ut och människor oroar sig för krig och ekonomi och vår framtid, är det skäl att understryka den andra delen av vår text och vårt ämne: Kristi upphöjelse.

För att Jesus avstod det gudomliga och blev en människa kunde han också bli upphöjd. Det mest fantastiska beviset för det är hans uppståndelse. Men det är också karaktäristiskt att det inte skedde synligt inför en mängd människor, utan det skedde utan att någon bevittnade det. Det skulle inte bevisas genom åsna vittnen, utan genom tro. Också här syns Jesu ödmjukhet: inget skryt.

Jesu upphöjelse började märkligt nog redan före uppståndelsen, medan han låg i gravens. Många funderar nog varför vi läser i vår trosbekännelse: *Nedsteg till helvetet*. Varför säger vi helvetet och inte dödsriket, som är det vanliga?

Det här tog jag upp i predikan på domsöndagen senaste november, utifrån en text från Uppenbarelseboken, så om ni vill repetera kan ni lyssna på nytt eller ladda ner predikan som text från vår webbplats. Här ska jag bara bemöta en falsk lära om varför vi har denna punkt i trosbekännelsen. Den romersk-katolska katekesen lär att Jesus predikade frälsning för GT:s rättfärdiga, som plågades i skärselden. Skärselden innebär att den som dör, och som inte har kunnat leva fullkomligt, ännu måste renas innan hon får del av den himmelska saligheten.

Men Petrus skriver (1 Pet 3:18–20): "Han blev dödad till kroppen men levandegjord genom Anden. I Anden gick han sedan och förkunnade sin seger för andarna i fångelset, för dem som förr hade vägrat lyssna när Gud väntade dåligt under Noas dagar". Att Petrus skriver att Jesus blev dödad "till kroppen" är ett uttryck för hans förnedring. Däremot är "i Anden" en beskrivning av hans upphöjelse, det första skedet.

När Jesus förkunnade sin seger i helvetet visade han alltså sin makt. Alla knän ska böjas. Det började med att de fördömda själarna i helvetet från GT:s tid, "under jorden", tvingades böja sig inför Hans namn och erkänna

hans makt och seger. Efter det uppstod han ur sin grav. Det var också ett exempel på hans makt, för han säger själv (Joh 10:17f):

"Fadern älskar mig därför att jag ger mitt liv för att sedan ta det tillbaka. 18 Ingen tar det ifrån mig, utan jag ger det av fri vilja. Jag har makt att ge det, och jag har makt att ta tillbaka det. Det budet har jag fått av min Far."

Men en dag ska alla människor till sist böja sig under Jesu allmakt: *alla i himlen, på jorden och under jorden*. När han kommer på den yttersta dagen ska han samla alla människor framför sig, både som uppstår ur gravarna och de som lever kroppsligt när han kommer tillbaka. Då ska ingen längre kunna säga emot, då finns det inga flyktvägar. Då ska *alla tungor bekänna att Jesus Kristus är Herren, Gud Fadern till ära*.

Upphöj Jesus i dag!

I dag är den dagen när vi ska ge Jesus denna ära att ha all makt. För har vi Jesus med oss i dag ska han känna igen oss och kalla oss till den eviga härligheten den dagen när han kommer för att döma. Det är i dag vi lär oss sjunga den nya sången som den oräkneliga skaran ska sjunga inför tronen, sången som inte handlar om knot och trots mot Gud, sången som inte upphöjer människors vetande och som föraktar det för människorna dåraktiga Ordet i Bibeln, utan som ger Gud allena äran och prisar Jesus som kom för att offra sig för oss syndare, och blev lydig intill döden på korset.

Tänk på det, kära själ, Han utgav sig för att du skulle få leva, tillsammans i Hans trygga omsorg i dag, och hos Honom i evighet.

Ära vare Fadern och Sonen och den helige Ande, som var och är och ska vara, en sann Gud, högtlovad i evighet. Amen.